

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 41/06
12.09.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužilaca AA i BB, protiv tuženih "VV", koga zastupa punomoćnik BV, advokat i GG, radi poništaja odluke tuženog o dodeli stana, odlučujući o reviziji tužioca BB, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž1. br. 232/05 od 13.10.2005. godine, u sednici održanoj 12.09.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca BB izjavljena protiv presude Okružnog suda u Užicu Gž1. br. 232/05 od 13.10.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novoj Varoši P1. br. 311/01 od 12.10.2004. godine stavom prvim izreke usvojen je tužbeni zahtev tužioca BB i utvrđeno je da je u odnosu na njega nezakonita odluka Stambene komisije tuženog br. 982-I/95 od 06.12.1995. godine o dodeli stana tuženom GG u naselju DD, kao i odluka Upravnog odbora br. 10-IVA/96 od 18.01.1996. godine, kojom je odbijen prigovor tužioca izjavljen protiv navedene odluke Stambene komisije tuženog. Stavom drugim odbijen je tužbeni zahtev tužioca AA kojim je tražio da se utvrdi da su u odnosu na njega nezakonite osporene odluke nadležnih organa tuženog o dodeli navedenog stana tuženom GG. Stavom trećim izreke obavezan je tuženi da u roku od 8 dana od prijema prepisa presude izvrši ponovni postupak dodele stana po Pravilniku o stambenim odnosima od 03.11.1990. godine, koji je bio na snazi u vreme raspisivanja oglasa i da sačini novu rang listu po merilima i kriterijumima iz tog Pravilnika. Stavom četvrtim odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev tužioca BB kojim je tražio da se utvrdi da ima prioritet u dodeli stana koji je predmet raspodele po raspisanom oglasu od 23.06.1992. godine u odnosu na tuženog GG i da se obaveže tuženi poslodavac, da u roku od 8 dana od dana prijema prepisa presude, tužiocu preda na korišćenje predmetni stan. Stavom petim obavezan je tuženi da na ime troškova parničnog postupka plati 2.950,00 dinara. Dopunskom presudom usvojen je tužbeni zahtev BB pa su poništene odluke nadležnih organa tuženog o dodeli predmetnog stana GG.

Presudom Okružnog suda u Užicu Gž1. br. 232/05 od 13.10.2005. godine potvrđena je navedena prvostepena presuda u stavu četvrtom i petom, a žalba tužioca BB na taj deo presude odbijena kao neosnovana.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužilac BB je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu, u smislu odredbe čl. 386. ZPP-a, („Sl. list SFRJ“, br. 4/77 ... „Sl. list SRJ“, br. 3/02), koji se primenjuje na osnovu odredbe čl. 491. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Sl. glasnik RS“, br. 125/04), Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tačka 11. ZPP-a, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tuženi je 23.06.1992. godine raspisao oglas za dodelu dvosobnog stana u naselju DD. Primenom Pravilnika o stambenim odnosima od 03.11.1990. godine, koji je bio na snazi u vreme raspisivanja oglasa, stan je odlukom od 29.12.1992. godine dodeljen tuženom GG, kao prvom na rang listi. Tužiocu nisu rangirani, jer je tužilac AA po osnovu otkupa, vlasnik stana ĐĐ, a tužilac BB ima stan u društvenoj svojini EE, koji mu je dodeljen 1978. godine. Upravni odbor je odlukom od 26.02.1993. godine odbio prigovore tužilaca. Pravnosnažnom presudom Opštinskog suda u Novoj Varoši P1. 76/93 od 15.04.1993. godine poništene su navedene odluke i tuženom je naloženo da u ponovnoj raspodeli tužioce uvrsti u rang listu. U ponovnoj raspodeli tuženi nije BB uvrstio u rang listu i stan je dodelio tuženom GG, odlukama, koje su pravnosnažnom presudom istog suda br. 1. br. 297/93 od 13.10.1993. godine poništene, a zahtev tužioca da se tuženi obaveže da mu sporni stan dodeli na korišćenje, odbijen je kao neosnovan. Postupajući po ovoj presudi, tuženi je napravio novu rang listu na koju je uvršćen i zahtev tužioca BB, pa je primenio Odluku od 02.10.1992. godine o izmenama i odlukama Pravilnika o stambenim odnosima iz 1990. godine koja je stupila na snagu nakon raspisivanja oglasa (izmene se odnose na kriterijum „radni doprinos“). Odluka kojom je stan dodeljen tuženom GG poništena je kao nezakonita presudom P. br. 250/94 od 22.02.1995. godine, a tuženo preduzeće obavezano da sprovede postupak dodele stana po Pravilniku o stambenim odnosima od 03.11.1990. godine koji je bio na snazi u vreme raspisivanja oglasa. Tuženi je sačinio novu rang listu i 06.12.1995. godine doneo odluku br. 982-I/95 koja je potvrđena odlukom Upravnog odbora od 18.01.1996. godine da se stan ponovo dodeli na korišćenje tuženom GG.

U ovom sporu tužilac je tražio sudsku zaštitu u pogledu ocene zakonitosti navedenih odluka, njihov poništaj i da sud punom jurisdikcijom utvrdi da tužilac ima prioritet u dodeli spornog stana, te da se njemu preda stan na korišćenje.

Kod tako utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi nalaze da je zahtev tužioca BB da sud punom jurisdikcijom utvrdi da on ima prioritet u dodeli spornog stana i da se njemu stan preda na korišćenje, neosnovan. Prema razlozima sudova nisu ispunjeni uslovi za primenu navedenog instituta, jer okolnost što u dve ranije raspodele tužilac nije bio rangiran i činjenica da je primena kriterijuma „radni doprinos“ iz novousvojenog Pravilnika uticala na nezakonitost odluke o dodeli stana, ne upućuju na zaključak da je sud u ovakvoj situaciji bio ovlašćen da konkretan stambeni spor reši primenom pune jurisdikcije. Naime, pravo na rešavanje stambene potrebe je autonomno pravo iz radnog odnosa koje se uređuje određenim aktima poslodavca. U sporovima o raspodeli stanova sud, po pravilu, odlučuje o zakonitosti odluke o dodeli stana pa ne može rešavati o samom pravu na dodelu stana. Rešavanje stambenog spora punom jurisdikcijom je samo izuzetno. U situaciji kada nadležni organ poslodavca ne odluči o prijavama po raspisanom oglasu za raspodelu stana, kada postoji zloupotreba prava odlučivanja povodom izjavljenih prigovora i kada preduzeće ne postupi po presudi koja nalaže ponovnu raspodelu posle poništavanja ranije odluke, sud može obavezati preduzeće da radniku dodeli stan. Naravno, ako je to petitutom tužbe traženo, jer sud odlučuje u granicama zahteva koji su stavljeni u postupku.

U konkretnom slučaju, delom tužbenog zahteva koji se napada revizijom tužilac je samo tražio da se utvrdi da on ima prioritet u dodeli spornog stana, te da se njemu preda stan na korišćenje, a ne i da mu se dodeli stan.

S obzirom da tužilac nije postavio tužbeni zahtev tako da sud može odlučivati kao u sporu pune jurisdikcije, te da su njegova prava u konkretnom slučaju zaštićena poništajem odluke o dodeli stana GG i obavezivanjem nadležnog organa da izvrši ponovnu raspodelu, uz upozorenje da ako tako ne postupi izlaže se punoj jurisdikciji suda u eventualnom novom postupku sudske zaštite, Vrhovni sud je na osnovu člana 393. ZPP-a, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost opravka

Upravitelj pisarnice,

Mirjana Vojvodić

st